

med, hvad der blev mig voteret ifjor. Med Hensyn til de enkelte Punkter skal jeg tillade mig at sige et Par Ord, og da først angaaende Forslaget under Nr. 36: Midlertidigt Tillæg til Gesandtskabsposten i Rom. Allerede for flere Aar siden var det mig klart, at det ikke vilde være muligt for Gesandten i Italien at leve af den Sum, som under andre Forhold og langt tilbage i Tiden var bleven fastsat for ham, nemlig 12,000 Kr. Jeg søgte derfor Oplysninger og kom til det Resultat, at det mindste Tillæg, man kunde give ham, for at han skulde kunne leve paa samme Fod som Repræsentanter for andre Lande, der staa paa lige Trin med os, og for at han paa en værdig Maade kunde repræsentere vort Land, var 8,000 Kr. Som den ærede Ordfører allerede har meddelt før, blev der af det Forlangende, jeg derefter stillede, ifjor kun indrømmet mig 4,000 Kr., og uagtet det rigtignok blev udtalt dengang, at det kun var for et enkelt Aar, maa jeg tilstaa, at jeg dog gif ud fra, at det fremdeles vilde blive indrømmet. Det er mig derfor en Stusselse, at man vil beskære denne Sum saaledes. Jeg tog som sagt dengang imod det, men jeg har meget beklaget det, og kan nu slet ikke se, hvorledes Gesandten, naar man berøver ham ethvert Tilskud, kan leve under de nuværende Forhold, naar man betænker, at Italien nu er en Stormagt, og at alle Priser paa Livsforbrødenheder der ere stegne i en højere Grad end de fleste andre Steder, netop paa Grund af, at Forholdene i Rom have udviklet sig saa stærkt i de senere Aar. — Det næste Punkt angaar den Indrømmelse, der for nogle Aar siden blev gjort Udenrigsministeren med Hensyn til en Omlægning af Bordpengene efter Omskændighederne fra den ene Gesandtskabspost til den anden. Jeg skal i den Anledning gjøre opmærksom paa, at det var det ærede Udvalg selv, der for nogle Aar siden gjorde dette Forslag. Jeg tog med Glæde imod det den Gang, fordi det var en virkelig hensigtsmæssig og god Indretning. Man kan ved Hjælp af den paa mange Maader lempe sig efter Omskændighederne, idet man kan lægge til en ældre Gesandt Bordpenge, give den Én noget Mere og den anden noget Mindre og saa fremdeles. Men jeg tilstaa, at jeg, da jeg ser, at man ikke længere tilraader, at det bliver staaende, ikke skal urgere det Punkt videre og altsaa lade det falde. Hvad nu Forslaget under Nr. 38 med Hensyn til Konsulatet i Rom angaar, da vil jeg bede at lægge Mærke til, at det er et gammelt Forhold, der har fundet Sted i en Del Aar der, og det er navnlig begrundet i, at Forholdene vedblivende ere saa spændte mellem det italienske Kongehof og Havens Hof, saaledes at det vil være meget vanskeligt for den, der er ansat ved det ene af disse Hoffer, at kunne udrette Noget til Fordel for sine Landsmænd ved det andet. Det er derfor, at jeg har ønsket at bibeholde disse Forhold saaledes, som de nu ere, til Trods for, at

Konsulen er død, og der saaledes kunde synes at være fremkommet en Leilighed til at forandre dem. Der er imidlertid en Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre i denne Henseende, og det er den, at det ved mange Leiligheder har været fremhævet, at det var heldigt og godt, om vi havde en fælles Repræsentation med Sverrig og Norge. Her have vi netop et Tilfælde, hvor et saadant Forhold allerede i en Række af Aar har fundet Sted, og jeg har al Grund til at antage, at den svenske Regjering fremdeles ønsker at bevare dette Forhold. Ja, jeg tror endog saa, at man fra svensk Side ønsker at lade Konsulatet gaa over paa den danske Mand, som jeg har tænkt paa at foreslaa fast ansat der, dersom der maatte bevilges mig den fornødne Sum dertil. Og jeg vil tilstaa, at det forekommer mig, at det vilde se underligt ud, om vi nu, efter at Forholdet allerede har bestaaet i en Del Aar, skulde bryde det. Hvad endelig angaar Forslaget under Nr. 39 skal jeg gjøre opmærksom paa, at der paa Stemmelisten staa: „Bevilling til at paavirke Pressen“; dette er ikke ganske rigtig, thi som den ærede Ordfører jo ogsaa rigtig nævnte før, er det imidlertid ikke alene til at paavirke Pressen, at denne Post er opsørt; og det kunde derhos ogsaa synes, som om det gjaldt den danske Presse, men her er jo kun Tale om den udenlandske Presse —; der er, som sagt, mange andre Udgifter, som afholdes af den samme Konto, der hidtil har lydt paa 10,000 Kr. Vil man spørge, hvilke disse andre Udgifter ere, skal jeg nævne, at der deraf skal betales Kviser, Bøger og Journaler etc. ikke alene til Udenrigsministeriet her, men ogsaa for alle Gesandtskaberne, og der gaar jo dertil en ikke lille Sum. Derneft har jeg for Diebliffet under Arbeide en Samling af Traktater, som vi savnede, og Udgiften dertil skal ogsaa udredes af denne Konto. Endelig er det, der anvendes til Pressen — altsaa kun en Rest —, saa godt som Altsammen paa faste Hænder, saa derom gjælder, hvad jeg sagde før i Almindelighed, at jeg ikke uden stor Ulempe kan undvære Halvdelen af denne Sum. Hvad den sidste Post angaar, vil jeg ærlig tilstaa, at jeg i de sidste Aar aldrig har haft Brug for saa stor en Sum, som her er foreslaaet; men det ligger jo i Omskændighederne, og da jeg ikke kan forudsæ, naar saadanne Omskændigheder, der gjøre det nødvendigt, at Udenrigsministeren har en saadan Sum til sin Disposition, maatte indtræde, kan jeg ikke andet end fastholde Ønsket om, at den fremdeles maa blive staaende ligesom hidtil, idet jeg naturligvis skal udvise den samme Oekonomi i dette Stykke nu som altid og sørge for, at der saa vidt muligt ikke bliver brugt Mere i det kommende end i det foregaaende Aar. Det vil saaledes ikke kunne skade, at det fulde Beløb, som hidtil har været opsørt, bliver staaende. Jeg skal, hvad Udvalgsforslagene angaar, indskrænke mig til disse Bemærkninger. Hvad den politiske Side af Sagen angaar,